

AMÈRICA, NO T'INQUIETIS, ISRAEL ET RECOLZA!

Nadia Hasan

19/05/2008

www.tlaxcala.es

Recordo alguns anys enrere, caminant pels estrets i meravellosos carrers de l'ocupada ciutat vella de Jerusalem, veure una petita botiga l'amo palestí de la qual venia records pels turistes. Vaig entrar-hi, no perquè volgués comprar quelcom, no sóc una turista en la meua pròpia terra (tot i el fet de que l'entitat sionista només em permeti entrar-hi en qualitat de turista), sinó perquè em vaig sentir atrapada per l'aroma a cafè recent fet que emanava des del seu interior. Conec a la meua gent, i sabia que tan aviat com posés un peu dins em donarien la benvinguda amb aquesta beguda calenta i estimulante. Tenia raó, només un minut després em trobava gaudint del meu cafè i tenint una agradable conversa amb aquell home. Vaig donar una volta al voltant de la seva botiga mirant els centenars de petits plats, fotografies, colorades teles i tota classe inimaginable de samarretes que penjaven d'una de les parets. Samarretes amb imatges de Jerusalem, amb eslògans religiosos, amb fotos de l'Exèrcit d'Ocupació Israeliana (sempre pensant qui podria arribar a comprar-ne una!), una d'aquestes va ser la que més em va impactar degut al seu realisme, era una samarreta amb una sola frase: "America Don't worry, Israel is behind you!"

Quan vaig abandonar la botiga no vaig poder deixar de pensar-hi, no ho comprenia. Sempre havia pensat que la millor manera de dir-ho era: "Israel Don't worry, America is behind you!", però no al revés. No importa; després d'uns quants minuts de confusos pensaments sobre què ve primer, si l'ou o la gallina, em vaig oblidar de tot l'assumpte i vaig seguir el meu camí pels carrers de la ciutat vella de Jerusalem.

Això va passar ja fa tres anys

Avui, mirant els telenotícies i pensant en el que està passant a la pàtria àrab aquesta frase va venir a la meua ment del nores i finalment vaig començar a comprendre el seu significat.

Els recents esdeveniments al Líban, i des d'alguns mesos al territori ocupat palestí de la Franja de Gaza, proven que certs poders internacionals i regionals continuen amb els seus esforços per implementar el seu "pla mestre" de caos per a la regió com el primer pas d'un pla molt més ambiciós per aconseguir el domini permanent de la zona.

Això no és una teoria de la conspiració com molts assenyalen sinó només el resultat de dècades d'esforços dels poders imperialistes per apoderar-se del control de certes zones estratègiques a la Nació Àrab, quedar-se amb el seu petroli i controlar el seu mercat. Per aquesta raó, els esdeveniments actuals no es circumscriuen al Líban. Moltes vegades ens veiem tan sobrepasats per la gran quantitat de propaganda als mitjans de comunicació que som incapaços de veure el conjunt del procés, la clara cadena de successos que posseeixen elements similars en comú: des de la Franja de Gaza, passant per Bagdad,

Somàlia, Darfur, Beirut... Alguns elements poden ser diferents en cada cas particular, però tots tenen quelcom en comú: el projecte colonialista estadunidenc i els enormes riscos a la seguretat que aquests fets causen a Israel, el seu principal assentament a la regió. Aquests llocs estan estratègicament interconnectats i l'èxit del pla estadunidenc a la regió depèn del seu control.

Avui, l'imperialisme que lidera Estats Units amenaça la sobirania i integritat territorial de la resta de països del món. La majoria de les recents intervencions dels poders imperialistes en diverses regions han donat com a resultat la divisió dels països i la segregació de la seva població com a conseqüència de les guerres d'intervenció. Kosovo i Iraq són tan sols dos exemples de la posada en pràctica de la política imperialista de "divideix i venceràs". Els nous Estats resultants d'aquesta política són Estats sotmesos que serveixen a les activitats de l'imperialisme.

La regió àrab no és una excepció i mentre els governants àrabs no puguin o no vulguin protestar i segueixin participant en aquests plans dissenyats per potències estrangeres, la única alternativa és -i seguirà sent- la resistència popular. Els moviments de resistència, del tipus que sigui, constitueixen per sí mateixos una amenaça als objectius d'aquestes potències bel·licistes.

Els règims àrabs pro-imperialistes saben molt bé que la seva situació és extremadament fràgil, ja que no compten amb el recolzament de les masses, i els seus interessos personals comprometen la sobirania i el desenvolupament dels països que governen. Adel Samara, en el seu llibre *Epidèmia de la Globalització* [1], descriu molt bé aquesta situació: "Mentre que cada règim mantingui una sèrie d'interessos estrangers a l'interior de la Pàtria Àrab, dit règim no té altra alternativa que oprimir a les classes populars els interessos de les quals entren en contradicció amb els dirigents compradors i els seus aliats capitalistes occidentals. Tals interessos varien des del saqueig de matèries primes i petroli fins a un mercat lliure en el que el règim es converteix en l'agent que el satura amb productes estrangers i permet l'extensió de les empreses multinacionals amb les seves sucursals en molts països àrabs que van a la caça de mà d'obra oprimida i barata".

Per protegir aquests interessos i garantir la seva porció del pastís, els règims àrabs suprimeixen totes les formes de llibertat i l'actual situació del Líban no és més que un exemple d'això. El govern pro-occidental de Siniora no va tenir més alternativa que revocar la decisió parlamentària presa la setmana passada de declarar il·legal el sistema de comunicacions de Hezbollah degut a la pressió exercida pels seguidors de la resistència, el que provocà que immediatament els cancellers dels Estats membres de la Lliga Àrab expressessin el seu recolzament incondicional a Siniora, tot i el fet de que ells saben molt bé quina és la causa de la crisi libanesa.

Israel no s'ha mantingut al marge d'aquests successos, de fet està molt preocupat de que qualsevol moviment de resistència contra els seus plans expansionistes i imperialistes pugui prendre el control d'una porció del que considera els seus dominis. Israel és la peça central d'aquest trencaclosques degut a la seva ubicació estratègica. Per aquesta raó, Israel està fent la seva part de l'acord cridant a la comunitat internacional perquè estigui alerta de la situació al Líban i a la Franja de Gaza i perquè prengui les mesures necessàries amb la finalitat d'aturar aquesta crisi que amenaça la seguretat del seu Estat, i només del seu Estat, intentant un cop més demostrar que la religió i les lluites sectàries són la raó principal d'aquests enfrontaments, ja que saben bé que fent això encobreixen les motivacions polítiques i, especialment, els interessos econòmics embolicats en tot el procés.

Que graciós! La crida a la comunitat internacional perquè actui per part d'un Estat que està "celebrant" els 60 anys d'ocupació de la terra d'altres, els 60 anys del desallotjament i expulsió d'un altre poble, els 60 anys de terrorisme en contra de civils i els 60 anys d'incompliment de cada una de les resolucions que la comunitat internacional, a través de Nacions Unides, li ha demanat.

Si Estats Units o qualsevol govern occidental pro-imperialista perd el control d'aquesta zona, tot el pla pot arribar a la seva fi ja que avui no es troben en posició d'atacar un altre país i prendre el control de tots els recursos naturals amb cap explicació convincent (ho encerto?) o almenys sense una potent campanya propagandística prèvia a la invasió que la faci semblar un "pla de rescat" de les urpes del dimano del país en qüestió. El que impedeix a Estats Units o almenys dubtar en llançar-se novament a una nova campanya militar és l'esgotament de l'exèrcit estadounidenc en la seva lluita contra la resistència iraquiana. Aquesta és una altra raó del per què la resistència és el blanc dels atacs de tots els règims occidentals.

L'escalada de tensions i conflictes al Líban i Palestina és de molt interès pel règim estadounidenc, ja que saben que -no importa què succeeixi- Israel està allí per fer el que està cridat a fer i que millor coneix: oprimir, ocupar, atacar i assassinar a altres pel bé de la seva pròpia seguretat, qualsevol cosa que sigui necessària per l'èxit del seu pla mestre. Israel ja té més de 60 anys d'experiència en això.

Molts àrabs, igual que jo fa tres anys als carrers de Jerusalem, tenen la falsa idea de que els jueus controlen Estats Units. Aquesta és una visió molt limitada. Israel és producte dels interessos i necessitats d'un sistema capitalista que funciona des de dos segles abans de la fundació del sionisme per Theodor Herzl. Israel està fent un treball a la Pàtria Àrab; el seu rol és completament funcional. L'última prova d'això és que mentre Israel intentava finalitzar el seu atac contra el Líban al 2006, Estats Units li va ordenar que continués, el que va portar a la seva derrota final.

I sí, Amèrica, no t'inquietis, Israel et recolza! [2]

Notes

[1] Samara, Adel, Epidemic of Globalization: Ventures in World Ordre, Arab Nation and Zionism, pp 30, Palestine Research and Publishing Foundation.

[2] Ja que el títol d'aquest article es basa en la paraula anglesa Amèrica, que els estadounidencs utilitzen de forma abusiva per denominar al seu país, m'ha semblat convenient conservar-la en la seva traducció castellana accentuada, Amèrica, però això no indica de cap manera que accepti aquest significat precís per a ella, perquè Estats Units només és un país més del continent americà, al mateix títol que tots els demés. [N. De l'A.]